

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 6

Gotheborg. Söndag d. 6 Aug. 1848.

3 Qvar.

Eleonor Louis Cavaignac, Diktator af Frankrike,

föddes i Paris 1801, var en af de verksamma-
ste deltagarne i Julirevolutionen och kämpade då
i folkets första linier, förklarade sig dock missnöjd
med orleaniska husets upphöjande på thronen.
Invecklad i rörelserna i Dec. 1830 häktades Ca-
vaignac, men frigafs af jurymännen: undslapp
säfom öfverhufvud för "Folkvännernas förening"
1832 all swärare dom. Denna förening upplö-
stes och i dess ställe uppträdde "Sällskapet för
Mennistbrätt", hvars ordförande Cavaignac var.
Ifrån denna förbindelse utgick upproret i Lyon
1834, som snart efterföljdes af dylika i hellska
Paris. Bland de här tillfångatagna anförarne
befann sig ock Cavaignac, som, när deras pro-
cess afhandlades, var en af de wärdigaste för-
svararne af sitt parti. Han motstade hela för-
svarandet så länge, som det ej medgafs de anfla-
gade ett fritt wal af sina försvarare, och var
bland antalet af de 28 fångarne, som den 13
Juli 1835 utslappo från St. Pelagie. Genom
domstut af värfammarrens domstol d. 23 Jan

1836 dömdes Cavaignac tillika med flera andra till landsförvisning. Han befann sig redan nu i England, der han så länge quarstannade, tills det sedan medgafs honom att återvända till Frankrike. Nu trädde han i Ludvig Philips tjenst, steg till Öfversteegraden och blef 1846 general för trupperne i Alger; efter sammanträdet af nationalförsamlingen och bildandet af utförande Utskottet utnämndes han till krigsminister. Öfvervägande ögenblickets fara lade nationalförsamlingen d. 24 Juni magten i Cavaignacs hand. Såsom vi weta, lyckades det honom att, efter förhörda offer af egendom och menniskolif, efter en fyra dagars kamp, besegra upproket. Den 28 nedlade han i nationalförsamlingens hand den honom anförtrodda magten, men bekläddes snart, genom acclamation, under titel af president för ministerrådet med en så utomordentlig magt, att man kan säga, att med denna dag slutade Frankrikes republikanska själfregering. När Napoleon antog kejsarwärdigheten, förklarade Paul Ludvig Courier, att han redan därför wore mindre än Cæsar, emedan denne lemnat sitt namn åt Roms magtinnehafware, men Napoleon lånat sitt namn af Cæsar. Cavaignac skall wara skofare; han skall ej sika efter en säsång titel, man skall weta att bibehålla den honom gifna magten, och Frankrike skall komma till den öfvertygelse, att med tre tusen millioner ej hafwa för dyrt betalt ombyte af herrskare. Nå wi härutaf hämta oss ett exempel.

Utvandring till Vaudiemensland.

Det enda, som kan beweka någon att lemna Europa och sätta sig ned som kolonist på Vaudiemens land, är wäl mest utsigten att der winna en wiß grad af oafhångighet, som man ej i hemmet har kunnat finna. På lugn och bekvämlighet måste man ej göra affeende, ehuru ett landlif der tämligen bra gestaltar sig, så mycket mer, som sällskapet blifwer större från år till år. Det sällskapliga umgänget förwäras naturligtwis i ett land, der innewånarne för sin boskapsstjötfels skull äro nödsakade att leswa långt ifrån hwarandra, men kolonisterna äro ett godt, företagsamt folk, och uppfinningsrikt, af klart förstånd dertill drifna af nödwändigheten.

Vaudiemenslands klimat är det varmaste af hela Australien. Emedan det ligger sydligt från Nysydwalets stora kontinentalisjö, är klimatet mera tempererat och hälsosammare än andra länders under samma höjd. För öfrigt omwärla dessa förhållanden ganska hastigt, och under åtta månader af året äro de tidiga morgonstunden fallna nog, för att göra edning rätt angenäm. Och dock gifwer denna emwörking ingen anledning till sjukdomar, som man i hela landet knappast känner till namnet. Det

ta ligger möjligen i den rena sjöluften, som från alla sidor tillströmmar ön och renar den samma från alla ofunda dunster.

Hwad landet beträffar, wäret allt, hwad man får i jorden, förträffligt, och detta oaktadt marken på många ställen är torr och mager. Men hwarje slags frukt, hwete, corn, hafra, potatis, alla slags grönsaker och trädgårdswärter lyckas förträffligt. Om mihwärt är ingen fråga. Hwad man nedsticker i jorden, såd eller lesiwande quistar, wäret eller gör åtminstone de mest förtruwade försök dertill.

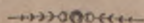
Den lämpligaste tiden för utsäde af hwete är April. Dock stod — säger vår resande — redan i Januari såden ganska wacker, som war sådd i medio af November, och detta ehuru åkrarne ej woro upplöjda och gräset stod i höga buxtar mellan de frödigas sädesstånden.

I trädgårdar kan man uppdraga allt hwad man åstundar och såsom man önskar det, och ingenting fordrar mindre möda och arbete än att uppdraga fruktträd af stoft. Man sticker dem i jorden och de fatta rot.

Hwete och hafra sås här för godt pris, hwaras den förwa i stor mängd skeppas till Sidney, då denna del af Australien är underkastad ofta påkommande torra och den der odlade hweten ej är så god, som den ifrån Vaudiemensland. Nest kan man likwäl förtäna på boskapsstjöt, ty hornboskapen förökar sig utan stor möda och kostnad, och då marken, på hwilken den betar, ingenting kostar, så är förtjensten naturligtwis ej ebetydlig. Har kolonisten ett litet kapital, hwaras han kan leswa, medan hjerbarne wära och föröka sig, så kommer han snart till sjelfständig bergning. Men måste han använda sina hjerbar, innan de kommit till någon grad af betydenhet, så råkar han i samma förlägenhet som benden, som är nödsakad att förtära sitt utfädesforu; med hwarje får han förtär, förstör han sitt eget kapital. Leswer den, som idkar boskapsstjöt, i öfrigt tarligt och måttligt och undwiser han häderas förförissa utgifter, så belönas denna återhållsamhet på ett glänfande sätt.

Särfsjukdomar känner man ej här. Klippas fåren ej i rättan tid, så hänger ulden såsom trasor omkring dem, de bekomma ett fult utseende och så symptomer af wanliga särfsjukdomar. Något litet tobakswatten återställer dem genast. Man har exempel på stora boskapssegare, som ej på tiotal år förlorat ett enda får genom sjukdom. Detta är naturligtwis wid boskapsstjöteln en stor fördel. Dertill kommer desutom, att de under olika åretider ej behöfwa en särskild behandling och att hwarje tacka föder på två år tre ungar. Ulken är på Vaudiemensland så wäl som i England en ganska säljbar wara. Skilnaden är blott den, att man i kolonien erhåller penningar mycket hastigare, i England åter till högre betalning, så att kolonisten alltid gör en uppoffring, när han säljer waran i kolonien. Han affätter därför helst denna

ningslystnad och egennytta. I den lilla frets, der han lefde, gafs det blott så, som kunde begagna sig af dylika arbeten, och de otaliga försök, som han gjort, hafwa utan twiwel kostat honom mer än hans ekonomiska omständigheter medgäfwit. Om man belänker, att många af hans mekaniska arbeten, betraktade i och för sig sjelfwa, skulle hafwa utplagit många människors hela lifstid, så måste man medgifwa att ett genie, sådant som Hans Momen, är en sällsynt företeelse. Hans moralitet stod i lika förhållande med hans själsbildning, och ingen, som kände honom, kunde underlåta att gifwa honom sin kärlek och högaaktning.

En scen i den Libyska Öknen.

(Forts. o. slut fr. föreg. Nr.)

Smellertid tömdes våra wattenkassar och för de hungriga hästarna syntes fedret ej räcka till. De blefwo märkbart magra och ledo ägonstuligen brist. På tredje dagen sedan wi släpts från Jägarna, gjorde wi en längre rast och jag lemnade mig åt en wälgerande sömn. Plössligen wäcktes jag af ett högljudt genomfärande skri. "Swad står på," ropade jag i förskräckelse.

En stor olycka har händt oss, swarade föraren; den ene af våra hästar har störtat och den andre är obrukbar för vår resa.

Jag war såsom träffad af blarken och kände hela tungden af wår olycka. Tusen tankar flögo ängsligt genom min själ. In war jag tyrt och begrundaende, än utbrast jag i hög klagan.

Så låtom oss då, sade jag slutligen till min förare, bjuda ödet trots och söka att uppnå wårt mål, som efter jägarnes uppgift ej är mer än tre dagsresor borta. Låtom oss söka hyn Mellern, om hwilken wår wän talade.

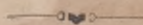
Desa ord uttalades i full förbittring öfwer ödet; i sjelfwa werket fattades det mig fullkomligt krafter att trofva det och uppnå Mellern. Framför allt hade wi att förja för transporten af wårt bräckwatten; omöjlig kunde wi sjelfwa belasta oss dermen. På försök togo wi wår tillflykt till strutsarne. Deras gigantiska wärt, deras muskulösa ben werke oss i det hopp, att de kunde blifwa våra räddare. Wi belastade djuren med det försämsta af wårt gods och satte oss sjelfwa derofwanpå, för att försöka en ridt, som kausse ingen Europe föröft före mig. Wi lemnade dem fria tyglar och de träffade bättre den trakt, der Mellern lig, än wi skulle hafwa gjort det. Sålunda öfwerlemnade åt sig sjelfwa, i det wi sällan använde wår käpp att styra dem med, buro de oss i snabbt traf framåt. Sedan har jag läst i Buffons skrifter och i Mungo Parks resa, att det ej är så sällsynt att begagna strutsar till dragare. Midt under

loppet släktade de med wingarne såsom med tvenne segel och stuko af med denna tillhjelp och fötternas snabbhet som en blirt öfwer sandfältet. Det måtte hafwa varit ett eget skådespel, att se oss ryda på foglarnes halfar, under det wi fasthöll o wårt gods med händerna, på det att detta ej wid ridten skulle gå förloradt. Wi fruktade att våra springare skulle förlora krafterna, men detta kom ej i fråga. Framåt midnatten sågo wi några träd och några dåligt byggda hus. Jag förmodade, att wi nått Mellern. En listigare glädje erinrar jag mig aldrig hafwa erfarit, än nu wid anblicken af människors boningar. Wi tillbringade natten i ett buskage och uppsökte följande morgon Sarhahs hus. Hans hustru mottog oss med mycken wälwilja. Emot aftonen bröto wi åter upp och wero snart i Syah.

Ingen eldswåda mer.

I London har man nyligen uppfunnit ett helt och hållet nytt sätt att släcka eld. Man sputer ned densamma. En blandning af kol, saltpetar och gips antändes ganska lätt och utvecklar derigenom en oerhörd mängd gas. Då nu eld ej brinner i denna gas, så består det nya släckningsmaneret deruti, att man omgifwer den eld, som skall släckas, med röken af det nya kretet. Detta kret antändes uti ett bertill bestämdt käril och röken, som deruti utvecklar sig, ledes genom en slang såsom watten till det brinnande stället. Man har i London gjort flera försök dermed och wunnit öfverraskande resultat.

Ludwig Philip och talet 13.

Någon har, då L. Ph. ännu satt på Frankrikes thron, gjort följande iakttagelser. Talet 13 spelar i Ludwig Philips lif en märkwardig rol. Han föddes 1743, emigrerade 1793, återkom 1813. Grefwen af Paris blir myndig wid 13 års ålder. Konungen har 13 palatser, hans civilista går till 13 millioner fr. Den 13 Juli dog hertigen af Orleans. Konungen har 13 barn och barnabarn. Hans lif har varit hotadt 13 gånger. Han har upplefwat 13 kättiska regeringar i Frankrike.

VII. Mannen dödar i *huset* sin hustru med flaskan.

(Fortsättning från N:o 3)

Hans Womfen.

Stort matematiskt genie.

En af de sällsynta människor, em hwilka man kan säga, att de hafwa allena sig sjelfwa att tacka för hwad de äre, war bonden Hans Womfen, som dog 1810 på Fahrtofta i Norrige.

Womfen lärde i skolan ingenting annat än att läsa, skrifa och något räkna. Hans lärare klagade enpöhligt öfwer hans tröghet och att han ej wille göra det som läraren förefref. Den lille Womfen öfwade sig nämligen i mekanik, bygde små hus och wagnar, steyr och quarnar. För den gamle gnatige skolmästarens undervisning hade han ej lust. Hans far hade åtskilliga böcker, som föllo i sonens händer. Af en holländsk bibel lärde han holländska; småningem lärde han sig och franskiska, engelska och italienska. En bok gaf honom särdeles mycket att skaffa. Detta arbete war af en grekisk författare, men öfversatt på holländskt. Han förstod wäl orden, men kunde ej tyda figurernas mening. Men huru ofta han än berörde och återtog boken, huru många försök han än gjorde att begripa den, förstod han slutligen, att hela werket blott innehöll rena begrepp, men att figurerna tjejade till, att komma inbillningskraften till hjelp. När han femmit så långt, gif han lätt framåt och i sitt fjortonde år kände han de wigtigaste af des läröfater. När han en gång af försöffe i en af sina skolböcker hade lagt ett med matematiska figurer fulltradt papper, höll den förnunnige pedanten till lärare en straffpredikan för den wetgirige och förklarade honom ej blott för obuglig, utan till och med för egudaktig, då han wille offra sig åt ett så werkbösligt studium som matematiken, ett studium, som ej gör någon människa salig. Men Womfen lät sig ej afskräcka, utan studerade än igrigare. Snart fem han i besittning af ett annat verk, ett utdrag af alla matematiska wetenskaper, som pasterns barn stänkte honom. När han war 16 år gammal, lemnade han skolan, med det behög af sina lärare, att han sysselsatt sig med trollfigurer, som gjort hans gamle hederlige fader bedröfwad; denne wille, att han skulle lära något nyttigt och fröjligt, hwarigenom han kunde förtjena sitt bröd. Efter sitt utträde ur skolan användes han ett halst år för det gröfsta arbete i. ex. dikning, hwarwid war Womfen måste sträfwa med den tunga skottfärran. Hwarje hwilostund bezagnade den rastlösa ynglingen att studera i sina böcker, och till och med arbetet med dikning gaf honom anledning att anställa betraktelser öfwer det samma och att se allt ifrån en matematisk synpunkt. Om wintren lade han sig mer och mer på mekaniska arbeten i trä och metall. Han ledde, gjöt, swarfwade och förfärdigade åtskilliga instrumenter. Nu gaf fadren något med sig, då han såg, att sonen ej dref något trolleri, och han kunde då med mera frihet egna sig åt boken. Han försöfte ofta att hos äldre folk tillfredsställa sin wetgirighet;

men då dessa gafwo honom otillfredsställande och fränfande swar och behandlade honom såsom en stackars bondgöffe, så beslöt han att ej mera söka undervisning hos någon människa.

Hans faders förråd på böcker erböd större omwärling än hwad man kunde wänta sig. Några handlade om astronomien, ehuru i samlingen så wero af theoretiskt innehåll. Likwäl begrep han redan då, att han med tillhjelp af astronomiska tabeller kunde uträkna solarnes och månarnes banor, deras ståndpunk, förmörelse o. s. w. Hans begär att sjelf anställa astronomiska betraktelser tilltog med hwarje dag. Af astronomiska tabeller fann han blott en för solen, och han försöfte nu att sjelf göra sådana för månan. Detta lyckades dock ej fullkomligt, emedan han då ej förstod tillräckligt af solens anomalier. Då wann han sjelf öfwerthygelsen em jordens gång omkring solen, em hvars motsats skolmästaren med stål utur biblen hade försöft att öfwerbewisa honom. Det nöje han fann wid upptäckten, att det är jordens stugga, som förorsakar månformörelserna, och riktigheten, hwarmed han kunde på förhand uträkna dessa stuggor och deras storhet, gjorde, då han för första gången beröfwer anstälde iakttagelser på honom ett outplänligt intryck och han studerade med mycket större ihwer nu, än någonsin tillföre. Hans outtröttliga sit bragte honom slutligen derhån, att han af tre iakttagelser öfwer en formet kunde bestämna det ställe i des bana, der han skulle blifwa synlig, och när kometen wid sin återkomst åter betraktades, war han i stånd att bestämna hela den ekliptiska banan.

Så förfassade han sig de grundligaste kunskaper och genomträngde slutligen matematikens hela område. Algebra, Geometri, Trigonometri, Astronomi, Mekanik, Optik, Hydraulik, Harmonik o. s. w. wero hans älsklingswetenskaper.

År 1793 war han i Köpenhamn, hwarest han besökte bibliothekerna, obserwatorium o. s. w. Här kom han i en alldeles ny werld och såg, till största delen för första gången, alla de hjelpmedel, som han knappast kände till namnet. Han upptogs på det wänkskapligaste af derwarande lärda.

Så outtröttlig hans ande fortfarande war, så mångfaldiga och märkwärdiga wero hans freppeliga sysselsättningar. Han egde en sådan färdighet i fäktmätning, att han med största noggrannhet kunde mpmäta hela sträcker och uppräta fartor beröfwer. Han gjorde wackra trädschnitt och hade börjat sticka i koppar. Han försåg sig med ett litet boktryckeri och war städlig bokbindare. Han förfärdigade förträffliga matematiska bestick, likasom ur, stöyre och smärre, alla utmärkte för sin preciffen i gång och snillrikhet i sammanfättningen. Han egde en spegelftant af 12 tum i diameter, som han sjelf förfärdigat. Han stpade förträffliga glas. Redan 1800 war han sysselsatt med förfärdigande af ett sjöur.

Och denne werksamme och sällsynte man arbetade ej af win-

artiklar på England, så mycket mer, som ullens flippkraft är mycket ringa i förhållande till försäljningspriset.

En kolonist, som gör boskapskötsel och särskildt fåravvel till sin hushushjesselsättning, bör med ringa omsorg inom kort blifva rik karl. Kreaturen beta fritt i skogen, och då det milda klimatet tillåter dem att vara ute så väl vinter som sommar, så behöfwas ej just kapitaler, för att i detta häuseende taga sig upp.

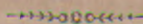
Det bästa sättet för utvandrare till Bandiemens land är, att förvandla allt, som man medtager, i penningar. Lyxartiklar och i allmänhet alla lätt umbärliga saker må man lemna tillbaka, för-att här anskaffa får och så i dess ställe. Alla saker, som ej med nytta i ögonblicket kunna användas, må stanna hemma; silfverfedar och andra silfverfärit, festbarheter och guldur, förwandlade i penningar, inbringa inom få år så mycket, att man inom denna tid kan tiofaldigt återställa sig dem. — Hvad ur beträffar, må man ställa sig ett af klemt yttre men med godt verk, för att skydda det mot tjuft. Af fång- och gångkläder må man medbringa så mycket man vill; begagnar man dem ej, så säljas de åtminstone med fördel. I somrhet är hvarje stycke bomulls- och linnetyg värdefullt och nyttigt. — I öfrigt må man rikligen försä sig med allt, som kan vara af wigt för landbrukaren såsom redskap och instrumenter af alla slag.

Den som kapitalet sådant tillåter, må också göra större insköp, och hwem som kan bygga sig ett bequämt böningshus, han bör härifrån medföra det, som fordras för dess inredning. Ett par tält anse wi vara af särdeles god nytta. Storle delen af året kan man tillbringa under dem och befinner sig härvid friskare och bättre än i wantiga böningshus.

Med tjenstefolk måste man vara försigtig. Flera kolonister hade medfört drängar, smeder och timmermän, som gått hemifrån med måttliga löner och utan anspråk. Men kommer detta folk väl till kolonien och får höra talas om den betydliga arbetslön, som wida öfwestiger den, wid hwilken de want sig, så blifwa de oförnöjda och wilja ej arbeta. Nu kan man väl ställa en sådan uppståndsig tjenare för rätta, der han dömmes till en månads fästningsstraff. Men hvad har husbonden för nytta deraf? Mannen arbetar ej dertill ett här mera och stäl besu- tom en månad ifrån sin herre. Pigorna, swartligt om de äro wackra och wilja gifva sig, äro mycket efterlöfte och quarstanna ej länge. Man gör dertill rätt väl i att medföra dem, som äro fula, ehuru man i detta land lifwål ej ens kan vara fullt säker på dessa. Bäst är att som tjenare medföra ett gift par.

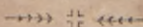
I affeende på sjelfwa öfwerfarten är ett större fartyg att fördraga framför ett mindre. Man tillryggalägger resan antingen i kajuttan eller på mellandäck. Det förre är mycket bequammare. Det sednare deremot fördelaktigare. Den som tager plats på

mellandäck, må förja dertill att en särskildt plats åt honom afses och att den afskränkas genom bräder. Man bör försä sig med ett wattenfat, som rymmer 10 galloner. Af läkare bör man begära en behörig quantitet Sodapulwer och Cremortartari, för att hålla sig och familj wid god hälsa under den warma resan. Vin behöfwes man ej mycket; ett litet förråd af franskst brandy är deremot att rekommendera. För barnen är bruket af strap nyttigare än det af socker. Strap är i många fall ett bepröfwadt medel mot förbjuga. Lifaså är det att rekommendera alla slags insyltade frukter; man bör blott iulägga dem i bleckdeser. Framdeles wilja wi närmare redogöra för lifwet och lefnadsättet i detta aflägsna land, för att såmedelst ådagalägga att öfwer allt, der solen lyser, der blomman doftar och källan forlar, har skaparen beredt ett rum för menniskor, till stigande förädling och fullkomlighet.

De inmemurade Barne.

Ett förträffligt bruk synes i urgamla tider hafwa herrstat hos Lykarné och Claverne. När de wille uppföra en stor byggnad, trodde de sig kunna gifwa densamma fasthet och förmåga att motstå alla belägringar, om de inmemurade ett lefwande barn i dess grundwalvar. Något närmare låter sig derom ej bestämmas, men erfarenheten talar om flera bergar och floder, wid hwilkas nedrifwande man funnit små lifskidor fyllda med ben, hwilket i sin mån mera stärker sagans ord, än det till mensklighetens heder berde göra. Således fann man 1819 wid nedrifwandet af stads-murarne fring Haarburg flera smärre lifskidor, lifaså wid nedrifwandet af en gammal mur fring Ritterburg Plesse wid Göttingen. En sådan lista, wra ser lång, fanns wid ruinerandet af Zuercherburg wid Gostlar och wid bergen Kraumberg i hertigdömet Slesien. Dessa berättar sagan om den i ruiner lig-gande bergen Liebenstein. Såsom anmärkt är, trodde man, att en berg dertigenom skulle blifwa fast och omtaglig. Särskildt berättade inmemurarne i denna trakt; det gamla Liebenstein war så fast byggt, att det aldrig kunde erofras. Huru bergens fäst denna swerka, berättas på twenne sätt, men båda berättelserna stämma i det hela öfwerens. Den ena sagan är grymt uppsakande. En moder jaldte sitt barn för denna barbariska död. Barnet höll wid sitt inmurande på att äta en semla och ropade: mamma, mamma, ännu ser jag dig; sedan: snälla mama, ännu ser jag dig något litet. Andiligen infogades den sista stenen, och man hörde blott rösten: "ack hvad här är mörkt, jag ser dig ej mer". Utan rast och ro — säger selkten — wandrar skuggan af den onaturliga modren omkring på ruinererna af det förfallna flottet. Den andra sagan låter barnet wälsamt tagas från modren; barnet skrifer om hjelp och sträpwar emot med händer och fötter; men detta kan ej hjälpa, utan man inmurar det ändock. Men hwart sjunde år hör man barnet skria från grundwalvarnes klyfter och från alla håll komma nattuggler och skria med. Dessa äro de grymma murarne, hwilka så länge måste stiga omkring flottet, som en sten finnes på den andre. Sagan tillägger härwid, att man wid alla gamla flott warjebliwne så många nattuggler, emedan i sedna dagar alla flott bygdes på inmemurade barn, och att de som wisade denna grymhet blifwit förwandlade i tyfliska djur. Wärfwärdigt är, huru widt fringspridd och allmän denna sagan blifwit; men att, detta castadt, man ej funnat utreda, hwarfeu titen då, eller sättet huru detta grymma förfarande kommit i bruk.

Från Olympen.

Napoleon (läsande nyaste avisorna). Sacre dieu! La France republicque; bien, très bien! Blifwer snart fejsardöme igen! Bara ett europeiskt frig, endast ett par år, et tout sera fini! — Österrikarne slåss avec les Italiens, eh bien! Österrikarne få prygel! (läser vidare.) Comment! Tyskland har fått Erkehertig Johan till "Reichsverweser"! ha! ha! ha! ha! ha! ha! — Mitt fejsarrike för ett tyskt! Dans un mois — jag skulle eröfra "das grosse Vaterland"! — Bertrand! écoutez! Les Allemands hafwa fått en "Reichsverweser"! ha! ha! ha! — Erkehertig Johan — ha! ha! ha! Hélas! Bertrand! om wi nu lefe! Men hvem wet, hwad det är godt för — kanske gick det då alltför galet till.

"Reichsverwesern" och de tyska Furstarnes förhållande till hwarandra är som husbondens till drängarne. När "Reichsverwesern" vill, få Furstarne icke klysta. — Ja, med tiden kunna wi måhända få den glädjen, att se Furstarne draga "liberie" på sig, och hjälpa Husbonden wid toiletten. Hur härligt skulle det icke taga sig ut, när "Reichsverwesern" mönstrar sitt folk: Hollah Fritz Preussen, Wasfer und Handtuch! Ernst Hanower, meine alte Stiefeln — geschwind, geschwind, verdamme Kerls!

Wrangel afskedar Fristarorne.

Hans stöflor äro hälsfulade med Sleswig-holsteinskä Ständerförsamlingens tackägelseadress.

Götheborg, C. Petersens officin, 1848.

Nästa No utgives den 13:de Augusti 1848, N:o 7 f. n.